

Arrest

nr. 126 826 van 8 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat J. BAELDE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Fars afkomstig uit Shiraz en u beschikt over het Iraanse staatsburgerschap. Uw broer Z. S. (...) (O.V. X) had in Iran problemen met de autoriteiten omdat hij zich had aangesloten bij de groene beweging. Als gevolg daarvan is uw broer gevlucht uit Iran. Wegens de vlucht van uw broer werd uw vader Z. M. (...) aan het einde van de lente van 1388 (volgens de Iraanse kalender; 2009 volgens de Europese tijdsrekening) gearresteerd door de Iraanse autoriteiten omdat ze wilden weten waar uw broer zich bevond. Uw vader werd vier maanden vastgehouden en aan het begin van het nieuwe schooljaar kwam hij terug vrij. In de herfst, de 8ste maand, van 1388 (oktober/november 2009) kwam u op een dag terug van school en uw ouders vertelden u dat het beter was voor u dat u Iran zou verlaten. U diende zich klaar te maken om twee uur later de bus te nemen naar Urumiyeh en van daaruit het land op illegale wijze te verlaten. U had echter nooit problemen gekend met de Iraanse autoriteiten

die een aanleiding waren voor een vlucht. De enige keer dat u in aanraking kwam met de autoriteiten was toen u op 13 à 14-jarige leeftijd alcohol had gedronken en uw vrijlating vervolgens werd afgekocht door uw vader. Er werd u ook nooit verteld wat de reden was van uw vertrek. Er werd u louter gezegd dat de kans bestond dat ze u ook zouden arresteren omdat uw vader eerder omwille van uw broer werd gearresteerd. U weet dus niet waarom u plotseling Iran diende te verlaten. Omdat het eventueel gevaarlijk kon zijn, verliet u Iran niet aan de hand van uw eigen paspoort. U verliet Iran met behulp van de smokkelaars F. (...) en S. (...). U stak de grens te voet over en vervolgens reden jullie per wagen naar Van (Turkije). Vanuit Van werd u per vrachtwagen naar Istanbul gebracht. Daar verbleef u in het huis van S. en F. (...) in de wijk Aksarayan. Er waren nog twee andere vrienden van uw broer S. (...), H. (...) en M. (...) genaamd, die daar ook verbleven. U bleef anderhalf jaar in Istanbul omdat uw familie geld diende te verzamelen om uw oversteek naar Griekenland te betalen. Uw broer S. (...) vroeg op 22 juni 2011 asiel aan in België en werd erkend als vluchteling op 10 april 2012. In Griekenland werd u vier dagen na uw aankomst opgepakt door de politie en uw vingerafdrukken werden genomen op 16 augustus 2011. U vroeg asiel aan in Griekenland. U verbleef ongeveer drie maanden in de gevangenis en werd uiteindelijk op 15 november 2011 vrijgelaten. Tijdens uw opsluiting kreeg u van enkele vrienden in de gevangenis een bijbel in het Perzisch. Uit verveling begon u te lezen in de bijbel. U bleef na uw vrijlating in contact met deze vrienden en zij werden christen. U ontmoette ook hun Orthodox-christelijke pastoor en u kon hem verschillende vragen stellen over de betekenis van de verhalen in de bijbel. Zo bent u naar de Orthodoxe kerk beginnen gaan en gelovig geworden. Op 31 juli 2012 werd u gedoopt in een Orthodoxe kerk in Athene en werd u bijgevolg lid van de Grieks-Orthodoxe kerk. Omdat de smokkelaar in Griekenland, F. (...), u verschillende keren trachtte naar het Verenigd Koninkrijk te brengen maar u telkens werd tegengehouden in de luchthaven, gaf hij u en het geld door aan een andere smokkelaar, R. (...), een Iraanse die in het Verenigd Koninkrijk woonde en een huis had in Griekenland. U verbleef in totaal één jaar bij haar. Zij zou ook proberen om u uit Griekenland weg te krijgen maar probeerde eigenlijk nog meer geld van uw ouders afhandig te maken. Toen u besepte dat ze u en uw ouders wilde oplichten, vluchtte u. U leefde bij de pastoor. U hielp de pastoor bij de misvieringen. U hebt ook de zalving bij het doopsel van anderen gedaan. De smokkelaars zochten u. Uw broer kwam naar Griekenland. Toen hij na enkele dagen uw problemen met de smokkelaars opmerkte, wilde hij dat u het land verliet en daarom gaf hij u zijn reisdocumenten en hiermee bent u naar België gevlogen op 26 december 2013. Aan de douane in de luchthaven in Brussel werd u tegengehouden omdat u niet in bezit was van een geldig reisdocument dat aan u toebehoorde. U vroeg uiteindelijk asiel aan in België op 31 december 2013. In België woont u in Diksmuide en daar is er geen orthodoxe kerk in de buurt. U bent één keer naar een kerk in Kortrijk geweest om te weten hoe het daaraan toe gaat. Maar daar kon u niet deelnemen aan de communie omdat u orthodox bent. U leest wel de bijbel en probeert als goede mens te leven.

U beschikt over uw originele shenasnameh (Iraans geboorteboekje), foto's van uw doopsel en een cd met hierop foto's van uw doopsel en van activiteiten in de kerk, een kopie van een Griekse kaart op naam van Y. A. (...) met hierop uw identiteitsgegevens afgegeven op 15 november 2011, een kopie van een doopcertificaat opgemaakt in het Grieks en het Engels waaruit blijkt dat u gedoopt bent op 31 juli 2012 te Athene, een afprint uit wikipedia over de term Ridda (het formeel afstand doen van de islam), een origineel Belgisch inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten beide opgemaakt op 26 december 2013 omdat u niet in het bezit was van een geldig reisdocument en op heterdaad betrapt in het bezit van documenten die u niet toebehoorden, de vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod geschreven door uw advocaat, een kopie van een document van de organisatie van de wetsdokter van het ministerie van justitie gericht aan de politie 11 van Zand waaruit blijkt dat de heer M. Z. (...) werd onderzocht en er werd vastgesteld dat hij werd geopereerd aan zijn rechter elleboog als gevolg van een hard object en op 15/9/1389 (6 december 2010) werd opgenomen in het ziekenhuis, een origineel document van de gerechtsarts van de provincie Fars d.d. 28/11/1389 (17 februari 2011) waaruit blijkt dat uw M. Z. (...) onderzocht werd, een origineel ziekenhuisverslag, geschreven door chirurg S. J. (...) gespecialiseerd in botten, op naam van de persoon M. Z. (...) die op 15/9 (zonder jaartal) tot 16/09 (zonder jaartal) werd opgenomen, een scan-kopie en een kopie van vorig genoemd ziekenhuisverslag van chirurg S. J. (...) maar opnamedatum op respectievelijk 12/12 (geen jaartal geschreven) en 13/09 (zonder jaartal), een origineel verslag afgestempeld door een afdeling neurologie waaruit blijkt dat M. Z. (...) werd opgenomen van 12/2/1388 (2 mei 2009) tot 15/2/1388 (5 mei 2009), een kopie met originele handtekening van een vergunning uitgereikt aan M. Z. (...) voor het kopen en verkopen in een kiosk.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u geenszins hebt aannemelijk gemaakt wegens persoonlijke redenen een gegronde vrees te hebben voor vervolging of een risico te lopen op het lijden van ernstige schade. U stelde immers expliciet dat u niet weet om welke reden u diende te vertrekken uit Iran. Uw ouders zouden dit u hebben opgedragen. U hebt echter zelf nooit problemen gekend met de Iraanse autoriteiten die een aanleiding waren voor uw vlucht. U stelt dat uw ouders u Iran deden verlaten uit vermoedens dat u ook – na de arrestatie van uw vader - zou gearresteerd worden omwille van uw broer (CGVS p. 19-21 en p. 23). Vooreerst is dit louter een blote bewering die geenszins is gebaseerd op concrete feiten of elementen en zodoende elke gegrondheid mist. Bovendien hebt u zelfs de arrestatie van uw vader niet aannemelijk kunnen maken. U stelde dat de door u neergelegde documenten dienen om de arrestatie van uw vader te bewijzen (CGVS, p. 7-8). Dit is echter geenszins het geval. De door u neergelegde ziekenhuisrapporten, de twee documenten van de wetsdokter en een vergunning, bewijzen louter en alleen zijn ziekenhuisopnames, het feit dat een wetsdokter op vraag van de politie heeft vastgesteld dat zijn elleboog werd geopereerd en het feit dat uw vader een vergunning kreeg om een kiosk open te houden, niks meer en niks minder. Uit deze documenten blijkt niet dat uw vader werd gearresteerd en evenmin om welke reden hij zou gearresteerd zijn. Het document dat aantoonde dat uw vader bij de wetsdokter ging, bewijst niet om welke reden uw vader naar de wetsdokter is gegaan. Bovendien rapporteerde de wetsdokter dat uw vader op 15/9/1389 (6 december 2010) geopereerd werd aan zijn elleboog en het tweede document dateert van 28/11/1389 (17 februari 2011), terwijl de door u aangehaalde problemen van uw vader zich situeren rond de zomer van het jaar 1388 (2009). Geconfronteerd met deze bevindingen, gaf u toe dat u niks begrijpt van de door u neergelegde documenten maar hield u vol dat ze te maken hebben met de arrestatie van uw vader (CGVS, p. 21). Dat er voor u geen gegronde redenen waren om Iran te verlaten en om nu bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees te koesteren, blijkt te meer uit het feit dat uw familie nooit melding heeft gemaakt van enige problemen met de autoriteiten na vrijlating van uw vader (CGVS, p. 7 en p. 20). Over de opmerking van uw advocaat, dat u er voor u een vrees is bij terugkeer omdat uw broer de status heeft van een erkend vluchteling (CGVS, p. 24), kan vooreerst worden opgemerkt dat er miljoenen Iraniërs zijn die familieleden, onder meer erkende vluchtelingen, hebben in het buitenland. Bovendien blijkt uit niets dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat uw broer in België het vluchtelingenstatuut verkregen heeft. Het feit dat uw broer Z. S. (...) (O.V. 6.833.461) op 10 april 2012 erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling, doet geen afbreuk aan het feit dat u niet aannemelijk hebt gemaakt door de problemen van uw broer een persoonlijke vrees te koesteren voor de Iraanse autoriteiten.

Dat uw ouders u het land illegaal lieten verlaten zonder enige concrete aanwijzing dat u vervolgd werd door de Iraanse autoriteiten is overigens weinig aannemelijk. U had nochtans een Iraans paspoort waarmee u kon reizen. U verklaarde hieromtrent dat dit paspoort bij u thuis zou liggen en er werd u gevraagd dit over te maken (CGVS, p. 6-7). Om uw identiteit aan te tonen, hebt u na uw gehoor op het Commissariaat-generaal enkel een e-mail met daarin een scan van uw volledige shenasnameh overgemaakt maar geen scan van uw paspoort. Op 24 maart 2014 legde u nog uw originele shenasnameh neer. In uw e-mail van 20 maart 2014 gericht aan het Commissariaat-generaal schreef u dat uw vader u antwoordde dat hij uw paspoort had meegegeven aan de smokkelaar die u naar Turkije heeft gebracht. Dat u jaren na uw vertrek nog steeds niet wist waar uw paspoort zich werkelijk bevindt, is geenszins aannemelijk als uitleg. Bovenstaande vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde reisomstandigheden aanzienlijk. Dit doet dan ook vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw reisdocumenten moedwillig achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie (in- en uitreisstempels) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen. Bovendien kan nog worden gewezen op het zeer bevreemdende feit dat uw ouders u zonder enige voorbereiding plotseling op een dag aanmaanden om Iran illegaal te verlaten zonder enige gefundeerde uitleg of reden en u meteen na deze mededeling – twee uur later – al de bus naar Urumiyeh diende te nemen (CGVS, p. 19).

Daarnaast vreest u een terugkeer naar Iran omdat u tijdens uw verblijf in Griekenland bent bekeerd tot het orthodoxe christendom en u sinds uw doopsel behoort tot de Grieks-Orthodoxe kerk (CGVS, p. 9-10). U hebt schrik dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zullen komen van uw bekering omdat er foto's van uw doopsel op uw facebookpagina staan en er een risico bestaat dat iemand van uw moslimfamilie u zou verraden. Uw vader is op de hoogte van uw bekering omdat hij u opbelde, u hierover aansprak en zich toen afvroeg waarmee u zich allemaal bezig hield en uw oma spot ook een beetje met uw nieuwe religie. U haalde echter zelf wel aan dat uw vader u niet dood zou willen door uw bekering (CGVS, p. 21, p. 23-24). Uit uw verklaringen blijkt dus dat u geen enkele concrete

aanwijzing hebt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw bekering. Bijgevolg is uw vrees louter en alleen gebaseerd op een persoonlijke hypothese en steunt ze niet op objectieve informatie. Bovendien is het album met de foto's van uw doopsel, zoals u toonde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, niet openbaar toegankelijk op facebook en uitsluitend beschikbaar voor uw facebookvrienden. Evenmin kan er uit de gegevens beschikbaar op uw openbaar facebookprofiel afgeleid worden dat u christen bent, aangezien u 'love' invulde bij de vraag over geloofsbelijdenis. Buiten de foto's van uw doopsel hebt u ook geen andere zaken over het christendom op uw facebook gepost (CGVS, p. 24).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt overigens dat in de periode 2011-2012 geen enkel geval bekend is van een bekeerde christen, die voordien nog niet onder de aandacht stond van de Iraanse autoriteiten – gelet op bovenstaande vaststellingen kan dit over u worden besloten -, die na zijn terugkeer naar Iran problemen heeft gekend met de autoriteiten in Iran. Uit deze informatie blijkt daarenboven dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn christelijke geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Iran actief aan evangelisatie zou doen, in tegendeel. U stelde immers expliciet dat u in Iran niet met anders gelovige mensen zou praten over uw geloof omdat dit in Iran een risico inhoudt. U verklaarde dat u als christen in Iran zou kunnen leven als u uw geloof voor u alleen houdt. U legde de nadruk op het feit dat u ervoor zou zorgen dat niemand te weten komt dat u christen bent. Ook in België gaat u nu niet naar de kerk, maar u leest wel de bijbel en u poogt te leven als een goed mens, en u verklaarde vervolgens dat u ook zo zou kunnen leven in Iran (CGVS, p. 21-23). Gelet op uw verklaring te kunnen leven als christen in Iran als u uw geloof alleen voor uzelf houdt en u door uw gedrag ervoor kan zorgen dat men uw nieuw geloof niet te weten komt, hebt u bijgevolg ook niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw foto's van uw doopsel (die op zich al niet zichtbaar zijn voor de buitenwereld) op uw facebookaccount te verwijderen. Uit uw facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

Wat betreft uw vrees te worden gearresteerd op de luchthaven omdat u Iran op illegale wijze verliet (CGVS, p. 24), dient vooreerst te worden gewezen op voorgaande opmerkingen die uw illegaal vertrek in twijfel trekken. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Iran geen langdurige gevangenisstraffen opgelegd worden wegens illegale uitreis. Zelfs het vragen van asiel in het buitenland wordt niet als een politieke daad gezien door de Iraanse autoriteiten. Wie Iran op illegale wijze heeft verlaten kan nog steeds terugkeren zonder grote problemen. Een terugkeerder die niet (meer) over een geldig reisdocument beschikt, kan een paspoort hetzij een laissez-passer uitgereikt krijgen op de Iraanse ambassade in het buitenland. Bij aankomst in Iran zal de terugkeerder waarschijnlijk nog een ondervraging moeten ondergaan over hoe hij/zij Iran had verlaten. Wie Iran eerder illegaal had verlaten, blijkt in de praktijk enkel een boete te krijgen voor illegaal vertrek. Als de persoon Iran illegaal h

eeft verlaten, maar voor zijn vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten – zoals voor u van toepassing is -, dan krijgt hij enkel een boete. Enkel wie een illegale daad zou hebben gesteld vóór zijn/haar vertrek uit Iran kan gearresteerd en/of vervolgd worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande geenszins. Uw shenasnameh bevestigt louter en alleen uw identiteit, hetgeen hier niet wordt betwist. Het feit dat u gedoopt bent als orthodox christen, wat u hebt gestaafd aan de hand van de foto's en de doopattesten, wordt in deze beslissing ook niet in twijfel getrokken, maar doet op zich geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De inhoud van de prints van wikipedia zijn louter informatief en zijn ook niet van die aard om voorgaande vaststellingen omtrent uw persoonlijke beleving van uw geloof te wijzigen. De documenten van uw vader werden reeds besproken. Het feit dat u België illegaal bent binnengekomen, zoals blijkt uit de documenten opgemaakt op de luchthaven, wordt evenmin in vraag gesteld. Hieruit kan echter niet afgeleid worden dat u Iran illegaal bent verlaten.

Het feit dat uw broer het vluchtelingenstatuut werd toegekend wijzigt voorgaande beslissing evenmin. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van persoonlijke merites beoordeeld te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij merkt op dat de conclusie van verwerende partij manifest onjuist is. Zij geeft de definitie van het begrip vluchteling, wijst erop dat haar gezin en familie in Iran praktiserende moslims zijn die vijf keer per dag bidden en dat het feit dat zij zich heeft bekeerd tot het christendom en dat zij zich heeft laten dopen niet door verwerende partij in twijfel wordt getrokken en zij komt tot de conclusie dat het een erkend en vaststaand gegeven is dat zij in Iran een geloofsafvallige is.

Verzoekende partij argumenteert vervolgens dat volgens UNHCR niet kan worden verwacht of geëist dat een persoon zijn geloof verbergt of onderdrukt teneinde vervolging *"in een toekomstig vestingsgebied"* te vermijden. Verzoekende partij verwijst dienaangaande onder meer naar het *"thematisch ambtsbericht Pakistan positie van ahmadi's en christenen van december 2012- Ministerie Buitenlandse Zaken Nederland"*. Verderop in het verzoekschrift verwijst verzoekende partij naar en citeert zij paragraaf 174 van de UNHCR *"Eligibility Guidelines"*. Verzoekende partij besluit dat van haar niet kan worden verlangd dat zij haar christelijk geloof zou verbergen om vervolging te voorkomen.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing inderdaad blijkt dat verwerende partij haar bewering dat zij zich heeft bekeerd tot het orthodoxe christendom en dat zij sinds haar doopsel behoort tot de Grieks-Orthodoxe kerk niet in twijfel trekt. Verwerende partij motiveert echter op uitvoerige wijze waarom niet is aangetoond dat de Iraanse autoriteiten van haar bekering/doopsel op de hoogte zouden zijn – verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat haar familie haar zou verraden bij de autoriteiten. Verwerende partij wijst er vervolgens op dat uit de informatie waarover zij beschikt, blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn christelijke geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen zal ondervinden in Iran. Verwerende partij motiveert dat verzoekende partij tijdens haar gehoor expliciet heeft vermeld dat zij in Iran niet met andersgelovige mensen zou praten over haar geloof, dat zij als christen in Iran zou kunnen leven als zij haar geloof voor haar alleen houdt en dat verzoekende partij zelf de nadruk legde op het feit dat zij ervoor zou zorgen dat niemand te weten komt dat zij christen is. Vervolgens verklaarde verzoekende partij dat zij ook zo zou kunnen leven in Iran. Verwerende partij concludeert, gelet op

voormelde verklaringen, dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran haar foto's van haar doopsel – die op zich al niet zichtbaar zijn voor de buitenwereld – op haar facebookaccount te verwijderen.

De Raad stelt vast dat uit het voorgaande niet kan worden afgeleid dat van verzoekende partij wordt verwacht dat zij haar nieuwe geloof in Iran expliciet verborgen zou houden. Er wordt immers uitgebreid gemotiveerd dat verzoekende partij zelf duidelijk heeft aangegeven dat zij niet van zin is om met haar nieuwe geloof naar buiten te treden in Iran en dat zij niet van plan is om aan evangelisatie te doen. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat de autoriteiten op de hoogte zijn van haar bekering. Tot slot wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij evenmin heeft aangetoond dat zij voordien, toen zij nog in Iran was, reeds op negatieve wijze in de belangstelling is komen te staan van haar autoriteiten (zie *infra*).

2.2.3.1. Verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift een taalkundige analyse van de eerst vermelde conclusie van verwerende partij (*“Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u geenszins hebt aannemelijk gemaakt wegens persoonlijke redenen een gegronde vrees te hebben voor vervolging of een risico te lopen op het lijden van ernstige schade.”*) en zij besluit dat verwerende partij in feite stelt dat zij het *“volstrekt niet geloofwaardig”* acht dat zij wegens persoonlijke redenen een gegronde vrees heeft voor vervolging of dat zij in Iran een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden. Dergelijke conclusie is volgens verzoekende partij kennelijk onredelijk *“en voor elk normaal redelijk weldenkend persoon niet te begrijpen”*.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij wegens persoonlijke problemen een gegronde vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst, aangezien zij expliciet heeft verklaard dat zij niet weet om welke reden zij diende te vertrekken uit Iran en zij tevens heeft aangegeven dat zij zelf nooit enige problemen heeft gekend in Iran. Het vermoeden dat zij net zoals haar vader zou worden gearresteerd – een gebeurtenis die verzoekende partij overigens niet aannemelijk kan maken – is volgens verwerende partij slechts een blote bewering die niet gebaseerd is op concrete feiten of elementen. De poging van verzoekende partij om voormelde conclusie te weerleggen, snijdt geen hout.

2.2.4.1. Verzoekende partij wijst er nogmaals op dat het ontegensprekelijk bewezen is dat zij in Iran een geloofsafvallige is. Deze gevolgen hiervan worden volgens haar echter schromelijk geminimaliseerd door verwerende partij, die wel degelijk afdoende op de hoogte is van de ernst hiervan. Verzoekende partij verwijst naar en citeert uit het Algemeen Ambtsbericht Iran van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van december 2013 (bijlage 3 bij het verzoekschrift) om onder meer in de verf te zetten dat het in Iran niet toegelaten is om van godsdienst te veranderen of het geloof op te geven en dat er gemeld werd dat er veiligheidscamera's werden geplaatst buiten de kerkgebouwen, vermoedelijk ter controle dat er geen moslims deelnemen aan de kerkdiensten. In dit rapport staat tevens te lezen dat op geloofsafvalligheid door het uitspreken van een fatwa de doodstraf kan staan, doch dat dit zelden voorkomt. De international campaign for human rights in Iran meldt slechts drie ex-moslims die zich tot het christendom bekeerden en ter dood werden veroordeeld, aldus voormeld rapport. Verzoekende partij betoogt dat het gegeven dat de doodstraf wegens geloofsafval slechts driemaal werd uitgesproken niet wegneemt dat een geloofsafvallige geen vrees voor vervolging dient te koesteren dan wel een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden in Iran. Verzoekende partij wenst hierna nog te benadrukken dat uit het Ambtsbericht blijkt dat tijdens de verslagperiode honderden christenen die bekeerd waren of bekeringswerk deden, gearresteerd werden door de Iraanse autoriteiten.

Tot slot wijst verzoekende partij er nog op dat het als orthodox christen haar taak is om onder meer *“het brood en wijn van Christus te blijven nemen”*. Alleen al wegens het drinken van communiewijn bij een misviering riskeert zij in Iran tachtig zweepslagen, onderstreept verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad wijst er nogmaals op dat verwerende partij in haar beslissing heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet kan aantonen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar bekering tot het christendom. De informatie die zij hierover heeft geplaatst op haar facebookprofiel, is immers niet zichtbaar voor het publiek.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de informatie waarover verwerende partij beschikt blijkt dat de kans op problemen met de Iraanse autoriteiten zeer klein is indien de persoon in kwestie zijn geloof in besloten kring beleeft en niet aan evangelisatie doet. Zoals reeds werd opgemerkt, heeft verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk te kennen gegeven dat zij, indien zij zou terugkeren naar Iran, haar geloof op discrete wijze wenst te beleven. Nergens uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij zinnens is om in Iran publiekelijk naar buiten te treden met haar nieuwe geloofsovertuiging, huiskerken te bezoeken of andere mensen trachten te overtuigen om zich eveneens te bekeren tot het christendom.

(administratief dossier, stuk 5). Dit blijkt ook niet uit het verzoekschrift. De informatie dat er tussen 1990 en 2009 drie bekeerlingen in Iran werden opgepakt en tot de dood veroordeeld/één persoon effectief werd opgehangen omdat die zich tot het christendom had bekeerd, doet geen afbreuk aan de door verwerende partij aangehaalde informatie. Immers, hieruit blijkt hoe dan ook dat de kans op het ondervinden van ernstige problemen naar aanleiding van een bekering in Iran zeer miniem is. Daarbij dient te worden opgemerkt dat de concrete omstandigheden van de zaken niet worden weergegeven in het verzoekschrift. Deze aangehaalde gevallen zijn dan ook te vaag om te besluiten dat verzoekende partij, die uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij haar nieuwe geloof in alle discretie wenst te beleven indien zij zou terugkeren naar Iran, werkelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in haar land van herkomst. Betreft de informatie over de arrestatie van honderden christenen in Iran in de afgelopen jaren, stelt de Raad vast dat de door verzoekende partij weergegeven acties steeds betrekking hebben op leden van huiskerken. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat personen die actief deelnemen aan huiskerken, een verhoogd risico lopen om problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Aangezien verzoekende partij niet behoort tot een huiskerk in Iran en uit haar verklaringen niet kan worden afgeleid dat zij van plan is om zich bij terugkeer naar haar land van herkomst aan te sluiten bij een huiskerk, kan worden besloten dat deze informatie *in casu* niet relevant is.

Waar verzoekende partij tenslotte nog aanhaalt dat het als orthodox christen haar taak is om onder meer *“het brood en wijn van Christus te blijven nemen”* en dat zij alleen al wegens het drinken van communiewijn bij een misviering tachtig zweepslagen riskeert in Iran, gaat de Raad – gelet op de eerder vermelde verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoor – ervan uit dat het consumeren van alcoholische drank voor verzoekende partij niet onontbeerlijk is om haar geloof op diepgaande wijze te beleven in haar land van herkomst.

2.2.5.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de stelling dat uit haar verklaringen geen enkele concrete aanwijzing kan worden afgeleid dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar bekering en dat haar vrees enkel gebaseerd is op een persoonlijke hypothese en niet steunt op objectieve informatie. Zij betoogt dat zij haar vrees wel degelijk op *“objectieve individuele informatie”*, dewelke verwerende partij *“moedwillig actief verzwijgt”*, steunt. Verzoekende partij haalt aan dat uit het eerder vermelde Ambtsbericht en uit de *“SRB IRAN”*, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat bekeerlingen in Iran *“speciale aandacht van veiligheidsdiensten genieten”*, dat de Iraanse autoriteiten de druk ten opzichte van christenen verder hebben opgevoerd, dat er verschillende meldingen zijn geweest dat er veiligheidscamera's werden geplaatst buiten de kerkgebouwen om na te gaan of er contacten zijn met niet-christenen, dat de autoriteiten van christelijke evangelische groepen verlangen dat zij lijsten van deelnemers aan hun bijeenkomsten overleggen, dat het aanvraagformulier voor de eerste shenasnameh meteen na de geboorte een verwijzing bevat naar de religie – bij haar wordt aldus nog steeds vermeld dat zij moslim is – en dat er in Iran een actieve *“cyber politie”* bestaat die het internet (en Facebook) afspeurt naar dissidente elementen.

Verzoekende partij zet verder uiteen dat op haar facebookpagina tal van foto's te zien zijn van haar bekering tot het christendom (bijlage 4 bij het verzoekschrift), dat zij op haar profielfoto te zien is met een Duvel (een alcoholische drank) en dat op haar profiel foto's staan van haar en haar broer, een activist die in België werd erkend als vluchteling. Daarbij merkt verzoekende partij op dat verwerende partij in haar beslissing opmerkt dat verzoekende partij bij aankomst in Iran *“waarschijnlijk”* nog een ondervraging dient te ondergaan. Uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat meer en meer getuigenissen terug te vinden zijn van Iraanse activisten die na terugkeer naar Iran te maken kregen met ondervragingen op de luchthaven, tijdens dewelke onder meer gevraagd werd om hun facebookaccount te openen. Verzoekende partij vindt dan ook dat zij wel degelijk een risico loopt omwille van de informatie die terug te vinden is op haar facebookaccount. Betreft haar bekering, wenst verzoekende partij nog aan te halen dat haar familieleden allen moslims zijn en dat het volgens de Koran hun (die van moslims) taak is om geloofsafvalligheid te rapporteren.

Verder verduidelijkt verzoekende partij nog dat zij niet als vluchteling wenst te worden erkend omdat haar broer erkend werd, doch wel omdat zij een geloofsafvallige is, met als verzwarende omstandigheid dat haar broer dan ook nog eens een dissident is van het regime.

Hierna wenst verzoekende partij ook nog aan te halen dat zij door haar vlucht naar het buitenland haar dienstplicht heeft ontlopen. Verzoekende partij legt uit dat zij een gevangenisstraf riskeert van zes maanden tot twee jaar en dat zij tevens te maken kan krijgen met onthouding van sociale en civiele rechten, waaronder het recht op werk, onderwijs of het opzetten van een eigen bedrijf. Buiten het feit dat deze behandeling omwille van het weigeren van de dienstplicht reeds als vervolging kan worden

beschouwd, merkt verzoekende partij op dat het voor haar onmogelijk zal zijn om haar christelijk geloof te beleven in een streng islamitische legereenheid. Wanneer zij door de mand zou vallen, riskeert zij in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen of zelfs voor haar leven te moeten vrezen. De suggestie van verwerende partij om haar geloof maar “onder de radar” te beleven, is in zo’n situatie onmogelijk/onhoudbaar, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij besluit dat het op grond van gefundeerde objectieve informatie afdoende bewezen is dat zij bij terugleiding naar Iran op de luchthaven zal worden gecontroleerd, onder meer via haar facebookprofiel en dat zij dan door de mand zal vallen als bekeerling, dienstweigeraar en familielid van een activist die in het buitenland als vluchteling werd erkend. Bovendien staat het vast dat verzoekende partij reeds alcoholische dranken nuttigde en dat zij hier in het verleden reeds voor werd opgepakt. De vaststelling dat haar vrees enkel gebaseerd is op hypothesen en niet steunt op objectieve informatie, raakt dan ook kant noch wal en is manifest onjuist, besluit verzoekende partij.

Tot slot haalt verzoekende partij nog aan dat, zelfs indien getwijfeld wordt aan haar illegaal vertrek uit Iran, dit het enige punt is waarover verwerende partij twijfelt. Verzoekende partij verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teneinde aan te stippen dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht om de vrees voor vervolging betreffende de elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij nog toevoegt dat uit het eerder vermelde Ambtsbericht en uit de “SRB IRAN”, eveneens blijkt dat bekeerlingen in Iran “speciale aandacht van veiligheidsdiensten genieten”, dat de Iraanse autoriteiten de druk ten opzichte van christenen verder hebben opgevoerd, dat de autoriteiten van christelijke evangelische groepen verlangen dat zij lijsten van deelnemers aan hun bijeenkomsten overleggen, dat het aanvraagformulier voor de eerste shenasnameh meteen na de geboorte een verwijzing bevat naar de religie en dat er in Iran een actieve “cyber politie” bestaat die het internet (en Facebook) afspeurt naar dissidente elementen, stelt de Raad vast dat ook deze informatie geen afbreuk doet aan de vaststelling van verwerende partij dat uit de informatie waarover zij beschikt, blijkt dat wanneer bekeerlingen die hun geloof in alle discretie beleven en die niet met hun geloofsovertuiging naar buiten treden, er geen redenen zijn om aan te nemen dat deze personen problemen zullen ondervinden met de Iraanse autoriteiten. De Raad herhaalt nogmaals dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij bij terugkeer naar Iran van plan is om haar nieuwe geloofsovertuiging voor zich te houden en dat zij heeft verklaard dat zij op die wijze kan leven in Iran. Voormelde informatie kan evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekende partij over geen enkele concrete aanwijzing beschikt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar bekering tot het christendom. Dat er in Iran “cyber politie” aanwezig is, die informatie zoekt over mogelijke dissidenten via onder meer sociale netwerksites, vormt op zich geen concrete aanwijzing van het feit dat men van verzoekende partij zou weten dat zij zich heeft bekeerd tot het christendom. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift weliswaar op dat verwerende partij zelf heeft opgemerkt dat – indien er al geloof kan worden gehecht aan haar illegale uitreis, *quod non* – het waarschijnlijk is dat zij bij terugkeer naar Iran zal worden ondervraagd en dat uit de landeninformatie blijkt dat men tijdens dergelijke ondervragingen aan de betrokken persoon vraagt om diens facebookprofiel te openen. In dat geval zouden de autoriteiten er volgens verzoekende partij achter komen dat zij een bekeerling is, dat zij alcohol drinkt en dat zij de broer is van een dissident/erkend vluchteling. De Raad merkt echter op dat in de beslissing in de eerste plaats al geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde illegale uitreis uit haar land van herkomst, waardoor de kans dan ook zeer gering is dat verzoekende partij – die vermoedelijk op legale wijze haar land heeft verlaten – op de luchthaven alsnog zou worden ondervraagd. Ten tweede wijst de Raad er in dit verband op dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat van verzoekende partij, gelet op haar verklaringen dat zij in Iran als christen kan leven indien zij haar geloof voor zich houdt, kan worden verwacht dat het voor haar niet onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran haar foto's van haar doopsel te verwijderen van haar facebookprofiel. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij alsnog zou worden “betrapt” indien zij op de luchthaven gedwongen wordt om haar facebookprofiel te openen. Daarbij merkt de Raad nog op dat, indien verzoekende partij van mening is dat de foto's met haar broer en de foto waarop zij te zien is met een Duvel als “verzwarende omstandigheid” in aanmerking zullen worden genomen door de autoriteiten, niets haar in de weg staat om ook deze foto's te verwijderen.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat haar familieleden allen moslims zijn en dat het volgens de Koran hun taak is om geloofsafvalligheid te rapporteren, duidt de Raad erop dat verwerende partij in

haar beslissing motiveert dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet blijkt dat zij werkelijk dient te vrezen dat zij door haar familie zal worden verraden.

Het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat in het verzoekschrift geen afbreuk wordt gedaan aan de conclusie van verwerende partij dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat haar autoriteiten werkelijk op de hoogte zouden zijn van haar bekering.

Aangaande de verduidelijking van verzoekende partij dat zij niet als vluchteling wenst te worden erkend omdat haar broer de vluchtelingenstatus heeft gekregen, doch wel omdat zij een geloofsafvallige is, met als verzwarende omstandigheid dat haar broer dan ook nog eens een dissident is van het regime, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat uit niets blijkt dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van het feit dat haar broer in België als vluchteling werd erkend. In de bestreden beslissing wordt eveneens gemotiveerd dat verzoekende partij de arrestatie van haar vader omwille van haar broer niet aannemelijk kan maken en dat verzoekende partij uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij zelf, toen zij nog in Iran verbleef, nooit problemen heeft gekend omwille van haar broer en dat haar familieleden na haar vertrek (vermoedelijk) ook geen problemen meer hebben ondervonden. Aangezien verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de link tussen haar en haar broer in het verleden/in het heden voor problemen heeft gezorgd/zorgt met de Iraanse autoriteiten en zij, zoals reeds gesteld, niet over concrete elementen beschikt waarmee zij kan aantonen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar bekering en uit haar verklaringen bovendien blijkt dat het voor haar niet onoverkomelijk kan zijn om de sporen van haar bekering op Facebook uit te wissen, besluit de Raad dat haar argument dat zij door haar verwantschap met haar broer des te meer in een slecht daglicht zal komen te staan van haar autoriteiten, niet kan worden bijgetreden.

Waar verzoekende partij opmerkt dat ook het feit dat zij reeds alcoholische dranken nuttigde en hiervoor werd opgepakt, als verzwarende omstandigheid in aanmerking zal worden genomen door de autoriteiten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft weergegeven dat dit feit niets te maken heeft met haar vertrek uit Iran en dat zij zelf geen problemen had in Iran (administratief dossier, stuk 5, p. 19). Het komt dan ook niet overtuigend over dat verzoekende partij in haar verzoekschrift tracht aan te tonen dat zij des te meer door haar autoriteiten zal worden gevisieerd bij een terugkeer omdat zij ooit werd betrap op het drinken van alcohol.

Daar waar verzoekende partij opmerkt dat zij een gevangenisstraf/een beperking van haar sociale en civiele rechten riskeert bij een terugkeer naar Iran omdat zij haar militaire dienstplicht heeft ontlopen, merkt de Raad in de eerste plaats op dat verzoekende partij op generlei wijze aantoont dat deze strafmaat dermate disproportioneel zou zijn zodat gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aangaande de uitleg van verzoekende partij dat zij, wanneer zij haar dienstplicht alsnog dient te vervullen in Iran, tijdens deze periode haar geloof niet zal kunnen belijden en dat zij bovendien het risico loopt om door de mand te vallen als christen in een strenge moslimlegereenheid, merkt de Raad op dat nergens in het gehoorverslag enig gewag wordt gemaakt van deze specifieke vrees. Verzoekende partij rept tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal met geen woord over de militaire dienstplicht. Indien zij bij terugkeer naar Iran een straf vreest omwille van het ontlopen van deze militaire dienstplicht, of indien zij vreest als gevolg van het uitvoeren van deze dienstplicht in de problemen te komen met haar autoriteiten omwille van haar nieuw geloof, kan van verzoekende partij redelijkerwijs worden verwacht dat zij dit element aankaart tijdens het uiteenzetten van haar asielrelaas. Het feit dat verzoekende partij dit element *post factum* aanbrengt, komt weinig overtuigend over. Bovendien dient er nogmaals op te worden gewezen dat verzoekende partij zeer duidelijk heeft aangegeven dat zij haar nieuwe geloof voor zichzelf wenst te houden indien zij naar Iran zou terugkeren en dat zij heeft gesteld dat zij op deze manier in haar land van herkomst kan leven. De Raad gaat er dan ook van uit dat de door verzoekende partij geschetste situatie, haar eigen verklaringen in aanmerking genomen, niet onmogelijk/onhoudbaar is.

Betreft tenslotte de bemerking dat, zelfs indien getwijfeld wordt aan haar illegaal vertrek uit Iran, dit het enige punt is waarover verwerende partij twijfelt en dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht om de vrees voor vervolging betreffende de elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat uit de inhoud van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij haar voorgehouden vrees voor vervolging afdoende heeft onderzocht (zie in dit verband ook punt 2.2.8.), doch dat zij tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij deze vrees niet aannemelijk heeft kunnen maken.

2.2.6. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de op haar rustende bewijslast niet zover gaat dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zou plaatsvinden en dat de loutere verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen aanvaard worden als voldoende bewijs indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij diende aan te tonen dat de gevreesde vervolging effectief zou plaatsvinden. Verder wijst de Raad erop dat uit het voorgaande dient te worden afgeleid dat verzoekende partij niet kan aantonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert/een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden omwille van het – vermoedelijke (verzoekende partij heeft aangegeven dat zij eigenlijk niet wist waarom zij Iran destijds diende te verlaten) – feit dat haar broer een activist is die in België werd erkend en omdat zij zich tot het christendom heeft bekeerd. Het voordeel van de twijfel wordt haar dan ook niet toegekend.

2.2.7. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst een gegronde vrees koestert om te worden vervolgd of dat zij er een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden. Verzoekende partij komt bijgevolg noch in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet. Verzoekende partij toont evenmin aan dat er heden in Iran een situatie heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat niet voldoende is gemotiveerd en dat niet is onderzocht waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 15 en stuk 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 maart 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. Waar verzoekende partij ter terechtzitting twee stukken neerlegt aangaande haar geloof wijst de Raad erop dat deze stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT